

Ismerd meg
Izzy O'Neillt!

Elszegényedett árva, törekvő
komikus és Rendkívüli Ringyó, már
ha hihetünk a pletykaoldalaknak...

A 18 éves Izzy O'Neill mindig is tudta, hogy nem dédelgethet
nagyratörő álmokat. Nem mehet főiskolára és nem vár rá nagy
karrier. Ám egy nap a szerencse rámosolygott, és egy olyan
lehetőség hullott az ölébe, ami az egész életét
megváltoztathatja. De arra nem számított, hogy hamarosan
minden reménye szertefoszlik...

Miután elég sokat mutató fotók látnak napvilágot róla és egy
politikus fiáról egy kerti padon, rögtön minden figyelem rá irányul,
gúnyolódások céltáblája lesz, és folyamatosan szembesülnie kell a
megaláztatásokkal. Izzy eleinte megpróbál csak nevetni a dologon
– de ahogyan a mindennapos zaklatások egyre intenzívebbé válnak,
hamar rájön, hogy az, ahogyan a világ kezeli a tinédzser lányokat,
az egyáltalán nem oké. Minden, csak nem oké.

Dream
válogatás

© Charlotte Summers

LAURA STEVEN író, újságíró és forgatókönyvíró. Anglia legészakibb városában él. Jelenleg kreatív írás mesterszakon tanul és egy nonprofit cégnél dolgozik, amely a kreatív művészet területén tevékenykedő nőkön segít. 2016-ban a Northern Writers' Award döntőjébe került; Twenty-seven Masks című novellája a Sunderland Short Story Award (Waterstones) verseny középdöntőjébe került. Clickbait című sorozatpilotját a British Comedy's The Sitcom Mission finalistái közé válogatták.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.laura-steven.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Csípős humorával és sokkoló őszinteségével a Minden, csak nem oké egy merész, bátor és nélkülözhetetlen olvasmány.”

Amazon

„Ha igazán élsz, és úgy tapasztalod a világot, ahogy mi ma itt ténylegesen élünk, egyszerűen el kell olvasnod ezt a könyvet!”

Goodreads

„Remek. Vidám. Fantasztikus. Fontos. Vedd meg ezt a regényt, és életed hátralévő részében Izzy O'Neill legjobb barátnője akarsz majd lenni!”

YAYeahYeah

„Azt hiszem, Izzy az egyik legjobb elbeszélő, akitől valaha is olvastam; sikerült egyszerre szellemesnek, fesztelennek és szerethetőnek lennie. Abszolút imádom a karakterét.”

Golden Books Girl

„Vicces, nem mentetőgőz és szégyentelenül szókimondó a lehető legjobb értelemben. Ez a hősnő (és ez a könyv) olyan, akihez (és amihez) hasonlót még nem láttatok.”

Barnes and Noble

*Dream
válogatás*

MINDEN,
CSAK
NEM
OKÉ

LAURA STEVEN

— részlet —

Szeptember 13. kedd

7:01

Esküszöm, én vagyok az egyetlen a világegyetemben, aki képes felfogni, milyen értelmetlen az élet. Az emberek úgy viselkednek, mintha az élet valami szép ajándék lenne, és teljesen elfeledkeznek arról a tényről, hogy a fent nevezett létezés egy bő 13,7 milliárd évvel ezelőtti abszolút véletlennek köszönhető, illetve annak következménye.

Nem akarok ünneprontó lenni, vagy ilyesmi, de mindannyiunk csak korlátozott számú kört tehet meg ezen a gömbkörhintán a Nap körül, aztán feldobjuk a talpukat, és kénytelen-kelletlen ugyanabban a végtelen pokolban találjuk magunkat, ahová Donald Trump kerülni fog, vagy Adolf Hitler már be is jutott. Lehet, hogy túlgondoltam egy kicsit a dolgot, de amit mostantól addig teszünk, illetve tehetünk, nem tűnik érdemesnek arra, hogy kikászálódjunk az ágyból.

Talán érzelgős vagyok egy kicsit, és túltolom a fanyalgást. De tényleg nagyon utálok felkelni.

14:47

Pályaválasztási tanácsadáson voltam Mr. Rosenqvistnél, aki svéd származású és nagyon harsány a szó akusztikus és vizuális értelmében is. Mint *Brüno*, de kevésbé kifinomult. Ami azt illeti, szerintem *Brüno* történetesen svájci vagy osztrák, de tök mind-

egy. A lényeg az, hogy nem tudok úgy nézni Mr. Rosenqvistre, hogy ne a szőke parókás Sacha Baron Cohen jusson az eszembe.

Az a fickó tényleg nagyon igyekszik; nagyon el akarja érni, hogy mindenki MEGVALÓSÍTSA AZ ÁLMAIT [elég harsány hangja van, ezért írom ezt nagy betűkkel], és a NEHEZEBB, JÁRATLAN UTAT VÁLASSZA, ÉS NE SZÚRJA MAGÁT HEROINNAL hétvégenként. [Az utóbbi tilalmat én tettem hozzá vicces kedvemben. Csak hogy egyértelmű legyen: az Edgewood High egyetlen tanulója sincs annyira rákattanva a heroinra, hogy az a pályaválasztási tanácsadónknak aggodalmat okozhatna. Ami azt illeti, ha jogász vagy, kérlek, ne vegyél figyelembe a szövegemben semmi ilyen feltételezést, mert igazán nem hiányzik, hogy problémáim jelenlegi, elég látványos sora rágalmazással és becsületsértéssel is növekedjen.]

Rosenqvist nagyon kicsi, ablaktalan irodájában ülünk; biztosra veszem, hogy a helyiség korábban takarítószer-tároló volt, mivel még mindig érezni lehet a szőnyegtisztító szagát. Nagyon keskeny és rövid íróasztal mögött ül, ami inkább illik egy hivatásos uzsoráshoz, mint egy pályaválasztási tanácsadóhoz. A falak mentén végig iratszekrények állnak, polcaikon dossziék, a dossziékban az iskola egy-egy diákjának anyagai. Mindenkiről vezetnek ilyen dossziét. Gondolom, van valami elektronikus változat is erre, adatbázis-kezelő vagy ilyesmi, amit az ősrégi rendszer helyett lehetne használni, de a Bibliaövezet iskolái előszeretettel végeznek mindent a régi jól bevált módon.

Szóval nekem szegezi a kérdést:

– Miss O’Neill, gohndolkozott esethleg azohn, hogy mit szehetne tahnulni jövőhe az egyetemen?

[Innentől nem jelzem írásban az akcentust, mivel nem akarok rasszistának tűnni. Már ha egy fehér skandináv férfivel szemben lehet rasszista az ember. Szerintem lehet.]

Folyamatosan szájon át lélegzem, mert nem akarom, hogy a fertőtlenítőszer szaga leégesse az orrszőrzsálaimat. Megfontolt válaszom:

– Hmm... nem, tanár úr. Arra gondoltam, hogy talán egy kicsit utazgatnék, világot látnék, ilyesmi.

Ami azt illeti, a válaszomat követő kérdezősködés az anyagi helyzetemről valószínűleg teljesen indokolt, mert per pillanat a nagymamám és én több anyagi támogatást igénylünk, mint az Egyesült Államok Hadserege.

– Legalább a repülőjegyekre van pénze? – kérdi, egyáltalán nem zavartatva magát, amikor mögötte a legfelső polcra leesik egy több évtizedet megért tollseprű. Szépreményű komikaként és gyakorlott idiótaként nagy önmegtartóztatást igényel részemről, hogy ne adjak a tollseprűnek a különlegesen nehéz tripla szaltóért olimpiai 8,9 pontot.

Térjünk azonban vissza a témára: a negatív bankszámla-egyenlegemre.

– Nem, tanár úr, mivel tizennyolc éves vagyok és munkanélküli.

Türelmesen elteszi a tollseprűt íróasztalának fiókjába, és együttérző tekintettel néz rám. A fiókból megpenészesedett alma szaga lebben ki, mire gyorsan becsukja. Ez a hely legalább tizenkét szigorú népegészségügyi szabályt sért. Jól hallom? Apró egérlábak kaparásznak?

– Értem. És próbált esetleg munkát találni?

– Szentséges ég! Ez remek ötlet! – kiáltok fel tettetett lelkesedéssel. – Erre még nem is gondoltam! Gondolt már arra, hogy pályaválasztási tanácsadó is lehetne?

Komolyra fordítva a szót, ez elég fájó pont nekem. Idén harmadszor adtam be az önéletrajzomat és motivációs leveletem minden üzletnek, étteremnek és szállodának a városban. De túl kevés az állás és túl sok az ember. Én valahogy sosem kerülök a sor elejére.

Felsóhajt.

– Én is tudom, hogy ez teljesen evidens. De... de ön, Miss O'Neill, gondolt már arra, hogy munkát vállaljon?

Fogcsikorgatva, bosszúsan sóhajtok.

– Igen, tanár úr, de az a gond, hogy most a kezdő állásokhoz is legalább hároméves tapasztalat, asztrofizikus mesterdiploma és Super Bowl bajnoki cím kell, hogy legalább állásinterjúra behívják az embert. Sajnálatos módon átlag alatti IQ-m és atlétikai képességeim teljes hiánya miatt gyakorlatilag alkalmazhatatlan vagyok.

Így hát végül megegyezünk abban, hogy az első repülőre felülni, egyenesen Dél-Afrikába menni és elefántrezervátumban dolgozni nagyon nemes, önzetlen dolog, ám a jelenlegi helyzetben talán nem ésszerű lehetőség.

Mr. Rosenqvist belelapoz a megdöbbenően lapos dossziémba, és más taktikával próbálkozik.

– Melyik tantárgyakat szereted a legjobban az iskolában?

Igyekszik leplezni, hogy összerezzen az átlagom láttán.

Ezen gondolkodom egy kicsit; fémvázás, kárpitozott széken ülök, a kárpit egy kilazult szálával játszom.

– Hát, nem a matematikát, mert nem vagyok szociopata.

Vidám, skandináv nevetéssel felkacag.

– A kémiával, fizikával, biológiával ugyanez a helyzet.

Újabb bájos tanári kuncogás.

Feministaként rögtön büntudatom támad, mert manapság mindenki a természettudományos, technológiai, mérnöki tárgyak és a matematika felé igyekszik terelni a lányokat, de az igazat megvallva én nem vagyok elég elkötelezett feminista ahhoz, hogy erőszakot tegyek magamon, és programozó legyek. Van úgy, hogy az embernek bele kell állnia bizonyos harcokba, és van úgy, hogy nem.

Az a helyzet, hogy pontosan tudom, mi akarok lenni, de egy kicsit, illetve eléggé félek hangot adni ennek az elképzelésemnek. A pályaválasztási tanácsadókat általában egy és csakis egy dolog érdekli: hogy bejuttassák a tanulókat az egyetemekre, főiskolákra. A középiskolák rangsorában az számít, hogy a végzett tanulók hány százaléka megy tovább a felsőoktatásba, ezért a pályaválasztási tanácsadás is erre van ráállítva. Ha a hí-

res nagy északkeleti egyetemek nem tanítanak valamit, akkor azt nem érdemes csinálni. És akár hiszed, akár nem, a híres nagy egyetemeken nincs komikusképzés.

Ráadásul az álommunka elérésére nem túl nagy az esély. Különösen egy olyan lánynak, mint én vagyok.

Rosenqvist folytatja a finom rábeszélést.

– Na és az angol?

Diplomatikus mosollyal bólintok.

– Szeretem az angolt, különösen a kreatív írás részeket. És a színhátszást – mondom, és mielőtt észbe kapnék, hozzáteszem: – Néha én is írok, és előadunk egy-két jelenetet a barátaimmal. Szóval csak úgy magunknak, szórakozásból. Semmi komoly, vagy ilyesmi.

Annyira ég az arcom, hogy úgy érzem, teljesen elvörösödtem.

Szánalmas ez a kitérő, szerintem, de Rosenqvistnek tetszik ez a fejlemény.

Kis, őszes szőke bajsza fel-le ugrál, mint egy motorháztető alá ragadt vadászgöreyény.

– FANTASZTIKUS! VALÓSÍTSA MEG AZ ÁLMAIT, MISS O'NEIL! [Ugye megmondtam!]

Így aztán annak ellenére, hogy ez nem valami biztos karrier, most tele van a hátizsákom mindenféle prospektusokkal, broszúrákkal és szórólapokkal improvizációs társulatokról, színi iskolákról és olyan színházakról, melyek fogadnak külsősöktől színműveket.

Ami azt illeti, nagyon hálás vagyok Rosenqvistnek, hogy nem tanácsolt el rögtön az én eléggé rendhagyó pályaválasztásom, legalábbis pályaválasztási elképzeléseim miatt, mint előtte annyi más tanár.

Azt is mondta, hogy van egy barátja, aki elég jutányos áron vállal portfólió-fotózást középiskolásoknak. Ez tényleg nagyon kapóra jönne meg ilyesmi, de nem igazán kapok az alkalmon, mert nagyon csalódott lennék, ha arra kéne rájön-

nöm, hogy Mr. Rosenqvist esetleg jutalékot kap azért, hogy a diákjait egy pedofil fotós elé keríti. De nem akarok csalódní Mr. Rosenqvistben.

17:04

Mr. Rosenqvist kedves ajánlására valahogy ottmaradok tanítás után az iskolában, hogy drámatanárukkal, Mrs. Crannonnal beszéljek a karrieremről. Vagyis az abszolút szükségesnél több időt töltök az iskolában. Szabad akaratomból. Ez egyértelmű, megcáfolhatatlan bizonyíték, hogy az agykontroll működik, és hogy az én elbűvölő, bár kissé kiabálós skandináv karriertanácsadóm valójában valamiféle telepatikus Sötét Lovag. Ez az egyetlen magyarázat. Illetve nem az egyetlen. Azoknak, akik nem hisznek a természetfelettiben: természetesen az is lehetséges, hogy Rosenqvist valahogy lobotómiát hajtott végre rajtam, amíg az irodájában voltam.

[Minden cinizmusom és bölcsességem ellenére tényleg nagyon érdekel az írás. De bármennyire szeretném, nem vagyok elég ügyes és okos a hagyományos, könyves íráshoz, inkább „sok filmet néz” és mindenből a lehető legtöbbet hozza ki” módon vagyok az. Ez azt jelenti, hogy az intézményes tanulás nem a legkedvezőbb környezet számomra, mivel nem fordítok kellő figyelmet a filmekre, és általában mindenki lebeszél arról, hogy üres fecsegésbe lovalljam magam. Ez majdnem olyan, mint mikor a tanárok nem fogadják szívesen, ha megmondják nekik, hogy a szaktudásuk a megszületés kegyetlen és szokatlan büntetése. Elég gáz.]

Szóval Mrs. Crannon irodája az egyik hátsó lépcsőházban van, a színpad mögött. Felvonszoló magam oda, miután az utolsó óráról is kicsengettek, és minden épeszű diák elhagyta az épületet. Fegyverzetem: jegyzetfüzet, mutatószöveg és egy tonnányi mogyoróvajás süti, mert véleményem szerint tanárokkal beszélni a szabadidőnkben olyan, mint tetováltatni:

folyamatosan magasan kell tartani a vércukorszintünket, hogy el tudjuk viselni a fájdalmat és közben ne ájuljunk el.

Mrs. Crannon kedves nő. Öltözéke: lila szemüveg, bőrpapucs és idétlen tunikák. A személyiség-skála különöc vége felé tolódott. És mindig nagyszerű szerepeket oszt rám az iskolai előadásokon, mert elég hangosan beszélek ahhoz, hogy a technikusoknak ne kelljen mikrofont szerelniük. Most például Daisy szerepét játszom *A Nagy Gatsby*ben, annak ellenére, hogy a legkevésbé sem vagyok elegáns, sem feltűnően szép.

Mindig is kedveltem Mrs. Crannont, de amolyan Stockholm-szindrómás módon. Komolyan kérdezem, van, aki szereti a tanárait? Ezek nagyon fontos pszichológiai kérdések, embertársaim.

Amikor belépek az irodájába, szövegekönyvek, kávéscsészék és egy hatalmas, bézs színű, kilencvenes évekbeli számítógép veszi körül [költészetes megcsorítások, nem telik újra]. A helyiségben poros színpadi jelmezek és állott hajlakk szaga terjeng. Pontosabban illata. Ennél jobb a világon nincs!

– Izzy! De jó téged végre nem csak próbán látni!

Int, hogy lépjek beljebb, mire leülök a világ tényleg legkényelmetlenebb székére, amihez valaha szerencsétlenségem volt. Igazi kínzóeszköz, a székvilág vasszüze. Nem túlzok.

– Köszönöm – felelem, és próbálok olyan kedves és kellemes arckifejezéssel nézni, mint akinek nincs súlyos testi kényelmetlensége a székből-lelt-kínzóeszköz miatt. – Hoztam néhány mogyoróvajás pralinét kárpótlásul, hogy most feltartom, és nem tud hamarabb hazamenni Mr. Crannonhoz.

– Ami azt illeti, Mrs. Crannon vár otthon – feleli vigyorogva, kezét lendítve felém. Az eljegyzési gyűrűjén jókora gyémánt virít, mellette díszes jegygyűrű. – Lesbikus vagyok. És házas. Ezt a kombinációt minden jel szerint a lakosság nagy része elég nehezen érti meg.

– Ó! Remek. De ezek szerint mindkettőjük a Mrs. Crannon nevet használja? Ez időnként nem zavaró?

Felnevet, és vidáman belemarkol a zacskónyi mogyoróvajás pralinéba, amit az asztalára tettem.

– Hát, igen, így utólag belegondolva azt hiszem meg kellett volna tartanunk a nevüket. De muszáj volt tennem valamit, amivel boldoggá tehettem az én hagyománytisztelő katolikus szüleimet.

Vigyorgok.

– Nem érez erős késztetést arra, hogy valami bohózatfélét írjon egy bizonyos két feleségből álló házaspárról, akik ugyanazt a nevet viselik?

Mrs. Crannon kedves mosollyal néz rám.

– Ezzel el is jutottunk az írásaidhoz. Mr. Rosenqvist említette, hogy szindarabokat írsz. Ez nagyszerű! Kérlek, mesélj róla!

Hátradől a székén [kellemes, kárpitozott kerekas irodai szék, ha tudni akarod, mert esetleg aggódsz drámatanárnőm alfelének kényelméért].

Hirtelen kicsit zavarban érzem magam, főleg azért, mert érzem, azt várja tőlem, hogy normális, felnőtt párbeszédet folytassak, ne olyat, amibe időnként illetlen vihogások és öngúnyos humor vegyül. Felnőttesen beszélgetni pedig nagyjából elfelejtettem.

Nora Ephron-témában hebegek idétlenül, miközben táskámba nyúlok, amit kitűzők és jelvények sora díszít, hogy legalább a menőség illúziója meglegyen. Szóval a táskából előveszek egy szöveget, amit mutatóba hoztam. Egy nagyjátékfilm forgatókönyve, amit nyáron írtam. A logline [azaz egy-mondatos összefoglaló] ez: egy anyagi gondokkal küszködő férfi szexmunkás beleszeret egy, a karrierjével nagyon elfoglalt vendégébe, akinek elköteleződési problémái vannak. Szóval lényegében a *Micsoda nő!* továbbgondolt változata, ami a nemi

sztereotípiákat feszegeti, és meglepően sok szexvicc van benne. [Valld be: te is megnéznéd ezt a filmet.]

– Már egy egész forgatókönyvet írtál? – kérdi csodálkozva Mrs. Crannon. Nagy szemekkel bámul rám. – Izzy, ez fantasztikus! Nagyon sok szépreményű forgatókönyvíró küszködik, hogy akár egyetlen forgatókönyvet is befejezen, pedig ők profik, akik filmszakot végeztek az egyetemen. Színházigazgató koromban egyszerűen lemondtam az olyan szerzőkről, akik nem voltak képesek végigvinni egy elképzelést. Joggal lehetsz büszke magadra. A feketébe úsztatás szakszerű, „fade out” jelölése is dicséretes.

– Tényleg?

– Tényleg!

Átveszi tőlem a forgatókönyvet, nézi a profi tördelést és a szépen gépelt címoldalt. [Legjobb barátom, Danny kalózkodta le nekem a megfelelő szoftvert, mivel anyagi helyzetemből adódóan nem tudtam megvásárolni. Kérlek, ne mondd el ezt a netrendőrségnek. Vagy... szóval a rendes rendőrségnek.]

– Szívesen elolvasnám otthon. Kölcsönadod nekem?

A feltétel nélküli támogatásnak ez a hihetetlen megnyilvánulása teljesen váratlanul ér.

– Elolvasná? Otthon? A szabadidejét töltené az én szöveggemmel?

– Természetesen!

Újabb mogyoróvajás pralinét töm a szájába, a papírt hátradobja az üres cukorpapírokkal és üdítő dobozokkal teli szemetesbe. Úgy látszik, legalább annyira tudatos táplálkozó, mint én, vagyis egészen pontosan semennyire.

– Abból, ahogy az iskolai színdarabokban veled dolgoztam, tudom, mennyire tehetséges vagy. Teljesen lenyűgöztél a frapáns reklámszövegeiddel és a szellemes improvizációkkal.

Nagyon pirulok. Megint.

– Köszönöm. A többség ezt vér cikinek, legalábbis maximum idegesítőnek találja.

– Hát, a többség nem tehetséges forgatókönyvíró. Gondolkodtál már azon, mihez kezdesz, ha végzel ebben az iskolában? Egyetemre mész? Főiskolára? Gyakornoki állást vállalsz? Ha tanulnál és dolgoznál is, a UCS egyszerűen hihetetlenül jó a forgatókönyvíróknak. Spielberg is oda járt. A tavaszi és nyári szünetben gyakornokként dolgozhatnál, ha már Los Angelesben vagy. Mindkét világból a legjobbat hozhatnád ki magadnak.

Műbőr dzsekim zipzárját babrálom. Ezt a dzsekit tavaly ősszel vettem egy használtruha-boltban. Ettől a résztől rettegek: hogy fel kell tárnom az anyagi helyzetem. Egy délután alatt már másodszer. Nem kéne ilyen nagy ügyet csinálnom belőle, mert a mindennapi életben nem nagyon zavar, de most, hogy hatással van a jövőbeni döntéseimre, elég kényelmetlen téma lett.

De mint mondtam, Mrs. Crannon jó ember, ezért elmondom neki az igazat.

– Ami azt illeti, nem hiszem, hogy megengedhetném magamnak a továbbtanulást. Úgy gondoltam, hogy dolgozni fogok, hogy segítsen a nagymamámat, és majd a szabadidőmben írok. Ha elég pénzt össze tudok spórolni, talán egy-két snittet is felveszek.

Mrs. Crannon elkomorul. Az iroda csendjét a kikapcsoló számítógép zajai törik meg. Kicsengetés után a műszaki berendezéseket sem érdekli az iskola.

– Néztél már kölcsönöket? Már mint diákhitelt.

Gondoltam, hogy ez lesz a következő kérdése.

– Belenéztem a feltételekbe, de a gondolattól, hogy annyira eladósítsam magam, egyenesen sikitófrászt kapok. Különösen, mivel nincsenek szüleim, akikre támaszkodhatnék.

Felhajtja extravagáns tunikájának lila ujját, csuklója körül háromszor megtekert rózsafüzér. Újabb mogyoróvajjas praliné csomagolópapír fog padlót. Olyan sebességgel pusztítja az édességet, hogy csak nézek. Ha a csokievés olimpiai sportág lenne, Crannon biztosan dobogós helyen végezne.

– Értem – mondja olyan hangsúllyal, ami arra enged következtetni, hogy egyáltalán nem érti. – Értem én. De gondolj úgy rá, mint befektetésre. Magadba. A jövődbe. Tudom, hogy ez elég sablonosnak hangzik, és Rosenqvist már biztosan mondta neked, de fiatal vagy, okos vagy, törekvő vagy. Meg kell próbálnod.

Bólintok, de egy kicsit lelohadt a kedvem. Mindig kissé kiüresedettnek érzem magam, amikor mások arról prédikálnak nekem, hogy „kövesd az álmaidat” és „tedd, amit tenned kell”, bár tudom, hogy ezt azért mondják, mert helyén van a szívük. Lehet, hogy a vakmerőség és a kockázatvállalás nekik választási lehetőség, de nekem egyszerűen nem az.

Mrs. Crannon megérzi a hangulatváltozást, bár nagyon igyekszem elrejtteni előle. A sebezhetőség, a gyengeség kimutatását körülbelül annyira tartom szimpatikusnak, mint egy vödör lisztkekacba dugni az arcomat. De így is megérti.

Letöröl egy csokifoltot a szája széléről és azt mondja:

– Segítek neked, ahogy csak tudok, Izzy. Megkeresem a régi ismerőseim telefonszámait, figyelem a fizetett gyakorlati álláshirdetéseket, ajánlok néhány helyet, ahová beadhatod a munkáidat, amíg itt vagy az iskolánkban. A USC remek lenne neked, de az iparágba nem csak a hagyományos egyetemi képzésekből lehet bejutni. – Mosolyog, és önkéntelenül visszamosolygok rá. – Kitalálunk valamit, hogy sikerüljön. Megígérem.

Amikor húsz perccel később kilépek az irodából, (tele vagyok Reese's mogyoróvajás pralinéval, és imádkozom magamban, hogy ezután a túlzó biztatás után Mrs. Crannonnak tényleg tetszen a forgatókönyvem), rám tör a felismerés, hogy a tanárnőt nemcsak Stockholm-szindróma jelleggel kedvelem, hanem teljesen természetes emberi módon is.

Szóval: van szívem.

Ki gondolta volna?

19:58

– Így derült ki, hogy valóban van egy vérkeringés- és vérnyomásfenntartó szervem – fejezem be az elbeszélést diadalmasan.

A biztróban vagyok Ajitával és Dannyvel. Ők a legjobb barátaim a világon. Mind a hárman szeretjük a nachost és mindből viccet csinálunk.

A Martha's Diner szuper retró hely: neon feliratok, zene-gép, boksok, sakktábla mintás padló. Nagyon túlárzott hely, szinte jelzalogkölcönt kell felvenni, hogy az ember meg tudjon engedni magának egy hamburgert, de a sült krumplijukat legalább tizennyolcszor merítik a forró olajba, és annál finomabb sehol nincsen. Látnod kellett volna, milyen nagy szám volt a városban, amikor a Martha's megnyitott. Többnyire olyanok voltak nagyon oda érte, akik Marilyn Monroe-idézeteket posztolnak a közösségi médiában és arról szövegelnek, hogy mennyire jó lett volna, ha az 1950-es években születnek. Legszívesebben azt mondtam volna nekik, hogy nyugi, tejturmix és rasszizmus még van.

Egészen véletlenül a Martha's az a hely, ahol Betty nagymámam nem nagy kedvvel, de esti másodállásban palacsintaséf. Ami azt illeti, nem egészen másodállásban, mert ez az egyetlen állása. De jobban hangzik így. A valóság az, hogy tizenkét órás műszakokat nyom bütykös lábbal, és emiatt folyamatosan fájdalmai vannak, de nem engedheti meg magának, hogy nyugdíjba menjen. Ezért nem mehetek egyetemre. Nem a tandíj miatt, hanem azért, mert a szülővárosomban kell maradnom, és hülyére kell dolgoznom magam, hogy megadhassam neki a pihenés lehetőségét, amit a kemény munkával töltött évek után nagyon megérdemel. Most rajtam a sor, hogy segítek neki.

Mindenesetre az imént elmeséltem a barátaimnak a Mrs. Crannonnal folytatott beszélgetésemet, és megjegyeztem, hogy a lelkem ezek szerint mégsem csökevényesedett el annyira, amennyire gondoltam.

– Érdekes hipotézis, de egyértelműen elutasítom – felelte Ajita, egyik fekete hajtincsét a füle mögé tűrve, almás tejturmixát szűrőszőve. Egy hónapja az unokanővére esküvőjén hennával festették be a kezét; a festék már kezd halványodni.

– Szóval azt akarom mondani, hogy egyáltalán nem jellemző rád, hogy gondolsz másokra. Ami azt illeti, hacsak nem zabálja valami földönkívüli parazita az agyadat, nem hiszem, hogy képes lennél egyszerre háromnál több embert kedvelni, és ezt a három helyet már betöltöttük: én, Danny és Betty.

– Jó érvelés – ismerem el.

Égett palacsintatészta szagát érzem. A pult mögé lesek, a nagy konyhába, látni akarom, ahogy Betty tesz-vesz odabent. De nem látom. Valószínűleg hátul van, éppen meghúzza a laposüveget, és disznó vicceket mesél a naiv mosogatónak. [Csak hogy egyértelmű legyen: a mosogató egy személy. Nem konyhai gép. Lehet, hogy a nagymama dilinyós egy kicsit, de még ő sem társalog konyhagépekkel.]

– De az nagyon rendes Crannontól, hogy elolvassa a forgatókönyvet – mondja Danny. Három nagy szívószállal kevergeti a sós-karamellás-banános tejturmixát. Piszkos pokémonos póló van rajta, amit a tizenkettedik születésnapjára vettem neki, de még mindig jó rá, mert ijesztően alacsony a testtömeg-indexe. – Nem lett volna kötelessége.

Lelkesen bólogatok.

– Igaz? És szinte hízelgett nekem. Az is tetszik neki, amikor a próbákön spontán rögtönzők. Próbáltam jelezni, hogy van önkritikám és figyelek a környezetemre, szóval tudom, hogy az emberek többsége a rögtönzéseimtől agyfrászt kap, de hajthatatlan volt. Úgy tűnik, tényleg tetszik neki a hablatyolásom.

– Ezek szerint azt a nőt tényleg beszámíthatatlanná kell nyilvánítani – mutat rá segítőkészen Ajita. Egy kis tejszínt fröcskölök az arcára. Az orrára csöppen. Félelmetesen hosszú nyelvvel lenyalja. Ajita nepáli, körülbelül egy méter magas (illetve alacsony), de a nyelve olyan, mint egy bernáthegyi ku-

tyáé. Ha például a teljes tejturmixomat kiönteném a padlóra, képes lenne egyszerűen felnyalni úgy, hogy le sem kéne hajolnia. Ez igazán figyelemre méltó.

– Szerintem Izzy egészen muris – motyogja Danny, és eltűnik kócos hajának hatalmas bokra alatt.

Ajita és én döbbenten nézünk egymásra. Danny soha életében egyetlen dicsérő megjegyzést sem tett rám, soha semmi szépet nem mondott nekem. Még ötéves koromban sem, amikor a szüleim meghaltak. A mi barátságunk kibékíthetetlen ellentétek békés egymás mellett élése volt.

– Úgy érted, ránézni muris? – veti fel a kérdést Ajita, mert egyszerűen nem képes magyarázatot találni a kijelentésre.

– Fogd be! – mordul Danny. Egyikünkre sem néz. – Megyek, kifizetem az italainkat.

A következő pillanatban kislisszan a bokszból, odamegy a pénztárhoz, ahol egy nagy mellű újonc olyan lelkesen köszönti, amilyen lelkesen minimálbérért mosolyogni képes.

– Ez meg mi a fene volt?– kérdem Ajitát súgva. Túlságosan le vagyok döbbenve ahhoz, hogy viccelni tudjak. – Szerinte muris vagyok? Mi jöhet még? Legközelebb azt mondja, hogy lényegében normális emberi lény vagyok?

– Ne ragadtassuk el magunkat – vágja rá gyorsan. – De... Egy pillanat... Kifizeti a három tejturmixot? Danny. Meghívott minket? Miért? Eddig mindig minket pumpolt. Milliomos lett, és mi nem is tudtunk róla? Ha jól emlékszem, legutóbb egy doboz tampont vett nekem, és azt is csak azért, mert ezen a passzív-agresszív módon közölte, hogy túlreagáltam valamit egy vita során.

A pénztártól való távozás után Danny visszajön hozzánk a bokszba. Farmernadrágjának hátsó zsebébe csúsztatja pénztárcáját és nagyon elégedettnek tűnik magával. Pólóján a Pikachu utálatosan vigyorog, és majdnem összeütközik egy pincérnővel, aki három klubszendvicset visz. A pincérnő nagyon bosszús pillantást vet Dannyre, de ő csak engem néz, így

alig veszi észre. Aztán olyan furcsa, félénk mosollyal néz, amelyet még sosem láttam. Mosolyog. Danny. Úgy érzem, tényleg mosolyog.

Mi a fene történt?

Szeptember 14. szerda

7:41

A világegyetem fura egy hely. A szüleim teljesen egészségesek és boldogok voltak, amikor a kocsijukba belement egy részeg kamionsofőr [és nyilván a kamionja is, nem csak a sofőr, mert utóbbi esetben másként alakult volna a helyzet]. Bumm. Mindketten azonnal meghaltak. De a nagymamámnak, Bettynek, aki a szüleim halála napjától nevelt, az orvosok folyamatosan azt mondják, hogy hamarosan meg fog halni, mert olyan nagy a testtömeg-indexe. És mégis bírja, gyűri az ipart és zsírt zsírra halmoz.

Szóval hiába mondják neki az orvosok, hogy ne egyen anynyi zsiradékot/cukrot/szénhidrátot, gyakorlatilag mondjon le mindenről, ami jó, Betty ma bundás kenyeret süt reggeli-re. Abban egyszerűen hihetetlenül jó, mivel a büfében napon-ta 807-szer készít finom, palacsintatészta-alapú ételeket. Kis konyhánkban, ami tele van ősrégi szerelvényekkel, és olyan retró, hogy az megint divatos, édes fahéj és kandírozott szalonna illata terjeng. A sarokban a régi rádióban valami giccses, fülbemászó zenéjű reklám megy.

– Mi lesz ma az iskolában, kölyök? – kérdi Betty, szó szerint füttyülve, mintha nem látná, hogy éppen Dumbledore-t etetem az asztal alatt. [Dumbledore a tacsónk. Nem a világ leghatalmasabb boszorkánymesterét rejtegetem a konyhánkban.]

– A szokásos. Eljártsszuk, hogy érdekel a periódusos rendszer. Úgy teszünk, mintha tudnánk, mik azok a tektonikus lemezek. Ebben a félévben már vagy ezredszer kérünk és nem kapunk felmentést a teszióra alól – felelem, és cukrot keverek a palacsintatészta-foltos pulton álló két csorba bögrényi kávéba [próbáld ezt ötször gyorsan egymás után mondani úgy, hogy ne sérüljön meg a nyelved].

Ez a reggeli rutin nálunk: ő készíti a reggelit, én a kávé, és időtlen beszélgetéseket folytatunk az előttünk álló napokról. Így van ez, amióta az eszemet tudom.

– Írjak a tanároknak? Felmentés egy napra, ilyesmi. Leírom, hogy a szüleid meghaltak és nehéz neked.

Felhorkanok.

– Mivel annak már tizenhárom éve, nem hiszem, hogy bevennék. Hab a tortán, hogy pár tanár az utóbbi időben egészen jól fogadta a pályaválasztási elképzeléseimet. Ez elég rendesen motivál arra, hogy gyakrabban járjak be az órákra, akkor is, ha csak azért teszem, hogy megmutassam nekik: törődök a jövőmmel.

Leülünk a nagyon kicsi asztalunk mellé, és rávetjük magunkat a bundáskenyér-halomra, ami kicsit a pisai ferde toronyra emlékeztet. Nagyi figyelmesen hallgatja, ahogy elmesélem a Mr. Rosenqvisttel folytatott beszélgetésemet, és azt, hogy milyen imádnivalóan svédes, és hogy lelkesedett a szövegpróbálkozásaimért, amikkel kapcsolatban Bettyt számtalanszor figyelmeztettem, hogy ne olvasson egy sort se belőlük, ő mégis folyton megteszi. Aztán röviden beszámolok a Mrs. Crannonnal folytatott eszmececerémről, és arról, hogy mindketten milyen lelkesen fogadták az érdeklődésemet, és hogy ettől egy kicsit bizakodóbb lettem az én furcsa társadalomkritikámmal kapcsolatban, amiben oldalanként tucatnyi disznó vicc szerepel.

– Igazuk van, hogy lelkesednek érted, kölyök. Remek vagy. Egyenesen remek. De hogyhogy nem említetted soha a forgatókönyvedet?

– Talán egy kicsit izgatott voltam, meg ilyenek – ismerem el. – Mert hogy mit tud egy szimpla kamasz a semmi közepén a filmforgatókönyv-írásról? Csalónak érzem magam.

Majdnem beszámolok neki a félelmemről, hogy ha valaha eljutnék New Yorkba vagy Hollywoodba, nagyon kilógnék a sorból, de nem akarom, hogy elkomorodjon, vagy ilyesmi. Valahol mélyen, legbelül tudja, hogy engem nem érdekel a pénz hiánya, és egyáltalán nem hibáztatom őt azért, hogy ilyen nyomorúságosan élünk. Ha tudná, hogy a pénzhiány nagy akadály a vágyott pályám elérésében, csak büntudata lenne, és azt semmiképpen nem akarnám.

– Ha az anyukád itt lenne, azt mondaná... – szólal meg, de aztán elhallgat és sűrűn pislog. Szinte soha egyetlen mondatot sem fejez be anyámról. Ahogy az várható volt, újra semleges arckifejezéssel néz, én pedig nem forszírozom, hogy mit akart mondani anyámról. – Nem szabad csalónak érezned magad. Mindenkinek el kell kezdenie valahol, nem igaz?

Igaz. De a sikeres emberek nagy részének az a valahol nem itt van.

– Talán vehetnénk neked egy másik fotómasinát – veti fel Betty, tejeskávéját szívószállal szüröcsölve. – Az utóbbi időben annyi plusz műszakot lenyomtam a büfében, hogy végre valahára nincs lakbérelmaradásom. Észrevehetted például, hogy mostanában olyan bacont eszünk, aminek még nem járt le a szavatossági ideje. Szóval gyakorlatilag luxusban élünk. Szóval biztosan össze tudnék kaparni pár centet egy használt tükkörreflexes fényképezőgépre és egy-két objektívra. Persze, csak ha akarod.

A javaslat hallatán összeszorul a szívem. Az év elején, amikor megszületett bennem az elhatározás, hogy nagyon, de nagyon humorista akarok lenni, Betty vett nekem egy klassz kamerát és egy light boxot, hogy YouTube-csatornát indíthassak. Forgattam pár videót és nagyon tetszett. Az emberek is elég jól reagáltak. Az egyik nagyon pörgött, vírusként terjedt. De

akkor éppen hosszú, hideg tél volt, még április elején is hideg; a Martha's vendégei otthon ücsörögtek, és Bettynek nem volt elég munkája. A végén zálogba kellett csapnom a kameránkat, hogy ki tudjuk fizetni a gázzámlát. Az nagyon fájt, de megtettem, amit meg kellett tennem.

– Hagyd csak, köszönöm. Egy ideig csak a forgatókönyvekre koncentrálok. Ahhoz csak egy működő számítógép kell, és ha minden kötél szakad, a könyvtári gépet bármikor használhatom – felelem Bettynek hálás mosollyal. – De köszönöm. Megígérem, hogy visszafizetem neked, amikor a standup műsorommal megtöltöm a Madison Square Garden hatalmas nézőterét.

Egy ideig még az én furcsa humoromról beszélgetünk. Tőle örököltem a nagyon fanyar, nagyon csípős stílusomat. Mesél arról is, hogy amikor ő volt fiatal, a nőknek nem illett disznó vicceket mesélniük és politikusokat kigúnyolni vagy nevetségessé tenni. És ezért ő még jobban vágyott arra, hogy ezt tehesse.

Valahányszor azon kapom magam, hogy a szüleim hiányán bánkodom vagy sanyarú anyagi helyzetünk miatt szomorkodok, arra emlékeztetem magam, milyen szerencsés vagyok, hogy egy ilyen elképesztően jó ember nevel, aki mindig arra tanított, hogy nevessek, függetlenül attól, hogy mi megy félre az életemben.

Nagyon szeretem a nagymamámat. Különösen akkor, amikor nézem, hogy ropogós szalonnaszalagokkal etet egy pufók tacsót, és saját átköltésében népszerű gyerekdalokat énekel. A mai darab: "Little Bo Peep elvesztette báránykáját és nem tudja, hol keresse nyáját; ez azért van, mert Little Bo Peep kibaszottul felelőtlen és nem lenne szabad állatokat rábízni." Nehéz olyan sok plusz szótagot bezúfolni az utolsó két sorba, de neki sikerül.

8:16

Danny a lakótelep bejáratánál vár, hogy együtt mehessünk iskolába, ahogy egy évtizede minden nap. Inkább elfelejtem az esti vacsora közbeni furcsa Danny-jelenetet, és soha többé meg nem történő furcsa anomáliának könyvelem el.

– Jóóórrreggelt – csipogja, mint valami kakadu vagy hasonló állat. Mint az emberek többségét, akiknek jobb dolguk is van, engem sem igazán érdekelnek a madárfajok és tulajdonságaik. És akkor – AKKOR! – a kezembe nyom egy papírpoharat. Gőz gomolyog ki a fedele alól.

– Hoztam neked egy csokis kávé.

Csak egy pohár van nála. Csak nekem.

Ezzel elszáll a lehetőség, hogy ne vegyem észre a viselkedésében bekövetkezett hirtelen és nagyon nyugtalanító változást; mintha személyiség-átültetésen esett volna át.

– Ó! Hm... Köszönöm.

Ahogy átveszem tőle a poharat, ujjaink egymáshoz érnek, mire ő úgy ugrik hátra, mintha elektródát böktem volna a micsodájába. Iskolatáskája a földre esik, és nagyjából kilencvennyolc percre van szüksége ahhoz, hogy felvegye, annyit bénázik.

– Szóra sem érdemes – mondja vigyorogva. Ahogy feláll, a teste keltette légmozgásban új aftershave illatát érzem. Újabb szégyenlős mosoly, aztán elfordul.

Elnézést, de most mi a bánat van? Danny és én egy örökévalóság óta barátok vagyunk, és láttam már ilyennek. Sok mindent átéltünk együtt. Különösen a szüleim halála utáni hetekben. Miközben a bíróság azt igyekezett eldönteni, hogy kihez kerüljek, ki kapja a felügyeleti jogomat, sok időt töltöttem náluk, mert az ő anyukája a keresztanyám meg ilyesmi. Kint játszottunk az udvarukon egy szál alsóneműben, a kerti locsoló vízsugaraiba álltunk és slaggal locsoltuk egymást. Emlékszem, azt nagyon szerettem, mert mivel csurom vizes voltam, senki nem látta rajtam, hogy szinte egyfolytában sírok.

Egy ideig mind azt gondoltuk, hogy hozzájuk kerülök, mivel a hivatalos szervek aggódtak Betty egészségi, illetve inkább betegségi állapota miatt. Ezúton szeretném írásba foglalni az utókornak: örökre hálás vagyok nekik azért, hogy őt választották a Wells család helyett. Ne értsd félre, Wellsék tényleg nagyon jó emberek. De el sem tudom képzelni, hogy mással éljek, ne Bettyvel.

Ezzel csak azt akarom mondani, ha valaki észreveszi, hogy Danny furcsán viselkedik, akkor az én vagyok. És kifejezetten furcsán viselkedik.

Mindegy is; az út hátralévő része egészen eseménytelenül telik. A földrajzháziról beszélgetünk, amit mindketten nehezen fejeztünk be, mert folyton kómaközeli állapotba süllyedtünk. Beszélünk arról is, hogy mik a terveink ma estére – azon tépelődünk, hogy valami tréfás jelenetet videózzunk-e vagy csilliószorra nézzük egymás után a Monty Python-filmeket – és azon spekulálunk, hogy pár hónap múlva mely filmek kapják a legtöbb Oscar-jelölést.

Elfelejtett kartonpapír pohárfogót hozni, égeti a tenyereket az ital séta közben, de így lett felejthetetlen ez az út. Szokás szerint félúton találkozunk Ajitával; úgy nézi a kávé a kezemben, mintha gránát lenne, amiből kihúzták a biztosítószegecset. Egyikünk sem ad hangot gondolatának, de tudom, hogy ugyanaz jár a fejében, ami nekem:

Mi történt a legjobb barátunkkal?

10:24

A földrajzóra, mint az előre látható volt, nagyszabású szundifesztivál. Ha most, ebben a pillanatban azt mondanád, hogy adsz 500 000 dollárt, ha megmondom miről volt szó, képtelen lennék megmondani, és az nagy szó, mert félmillió dollárból egyetemre is mehetnék, és arra is maradna pénzem, hogy profi és száz százalékban eredményes bérgyilkost fogadjak Donald

Trump megölésére. [Ilyet mondani persze törvénybeütköző, ezért fontos tisztázni: CSAK VICCELEK. A továbbiakra nézve ezennel kijelentem, hogy ebben a kéziratban előforduló minden kétértelmű mondat vicc. Nem tudom, hogy ezzel sikerül-e kimenteni magam vagy nem, de remélem, hogy igen, mert ha nem, akkor biztosan börtönbe kerülök, és ott fogok rohadni, mert nekem nincs türelmem amolyan *A remény rabjai*-stílusú menekülésre. Ami azt illeti, Netflix nélkül az általános életkedvem valószínűleg egy hét alatt elpárologna.]

Mr. Richardson éppen a drónokról dörög, amikor összenézek Carson Manninggel, aki a szomszéd sorban ül. Manning az osztály bohóca, ezért rögtön tudom, hogy bajban vagyok, mert egyszerűen nem tudok a nevetési ingernek ellenállni.

Carson vigyorog és felmutatja a mappáját; tollrajz van a gyér jegyzetek margóján. Gyanítom, hogy emberi szervet ábrázol, pontosabban egy olyan látható szervet, ami csak fiúknak van; erre a következtetésre abból a tapasztalati tényből jutottam, hogy a kamasz fiúknak kevés olyan cselekedetük van, amit saját nemi szervük szabadkézi ábrázolásánál nagyobb élvezettel tesznek. Ehhez képest kellemes csalódás, hogy Mr. Richardsonról készült remek karikatúrát látok. A firka-Richardsonnak hatalmas állkapcsa van, karján tetovált alpaka. Ez nem azért mulatságos, mert a földrajztanárunknak van ilyen tetoválása, hanem mert legalább harminc másodpercenként felidézi nekünk, hogy milyen volt Peruban túrázni és megmászni a Machu Picchut.

Amint az várható volt, idétlenül felvihogok, de Mr. Richardson annyira el van foglalva a saját történetének mesélésével, amely szerint egy alpaka ellopta a müzliszeletét, hogy nem szid meg engem a röhögésért.

Carson nagyon elégedettnek tűnik, hogy kivívta elismerésemet: széles mosollyal néz, gödröcskék jelennek meg arcának sima, barna bőrén. Fekete pólója kissé szűk a karján és a vállán

– a válogatott kosárlabdacsapat sztárjátékosa, kirobbanó formában van –, kék sapkája kissé ferdén áll a fején.

Bár nem beszélgettünk sokat, olyan, mintha már ismerném Carsont. Már mint embert. Ez nagyon meredek gondolat? Rengeteg közös van bennünk: ő is, én is, bármit megtennék egy kis nevetésért, és ha hinni lehet a pletykáknak, az ő családját sem veti fel a pénz. Ami azt illeti, mintha láttam volna pár éve az ingyenkonyhán; akkor én is oda jártam, mert Betty övsömört kapott, és egy ideig nem dolgozhatott. [Ez elég sötét korszak volt szájhygiéniánk vonatkozásában. Amikor az ember nagyon le van égve, a fogkrém az első luxus, amiről lemond. Hála az égnek Ajita akkor magával hozta az iskolába a tubusát, hogy az első óra előtt gyors kárenyhítést végezhessek.]

Szóval Carson Manningnél tartottam. Jó srác. És nem is olyan borzalmas ránézni.

Érdekes fejlemény.

11:58

Az utolsó délelőtti órára menet Danny, Ajita és én megállunk a szekrényemnél, hogy magamhoz vegyek egy könyvet, amit a múlt héten tettem oda, és azóta sem néztem rá. A folyosón elég sokan járnak, mindenki órára igyekszik, tornacsukák és edzőcipők gumitalpa csikorog a linóleumon.

Elérünk a szekrényemhez és alig figyelek, ahogy beütöm a számkombinációt, mert egyfolytában azon jár az agyam, mi történhetett legjobb barátommal. Ám amint kinyitom az ajtót, valami puha, sötétvörös tárgy esik ki, egyenesen a padlóra. Csodálkozva hajlok le, és veszem fel. Pulóver. Még sosem láttam, bár azonnal felismerem az elején a hímzett logót: Griffendél. Roxfort.

– Mi a franc? – Döbbsen motyogok. – Ki tette ezt ide? Ez az én szekrényem?

Aztán meglátom a cipőm mellé esett masnit. Ajándék.

Rajtam kívül csak két ember ismeri a szekrényem zárkombinációját: Danny és Ajita.

Danny feszengve csoszantja odébb a lábát, és csak a padlót nézi.

Ajita rögtön kombinál, és majdnem olyan gyorsan összeilleszti a kirakós elemeit, mint én.

– Hé, Danny! – szólal meg kérdő hangsúllyal, kaján vigyorral. – Emlékszel, amikor negyedikes korunkban annyira izgultál az új *Harry Potter*-filmen, hogy összehánytad magad?

Danny nem a megszokott gyorstüzelésű riposztjával vág vissza, mint általában tenné, hanem valahogy furcsán viselkedik: olyan erős szitokszavakat dadog, hogy emiatt az egész családjával kiközösíthető lenne az egyházközösségükből.

Ajita vigyorogva a vállába bokszol.

– Ugyan, csak vicceltem! Illetve nem annyira, mert tényleg behánytál. De azért nem kell ilyen alpári szóbombákat dobni.

Danny úgy néz ki, mint akinek kedve lenne embert ölni. Duzzogva karba fonja a kezét, és a cipője orrát bámulja. Hova tűnt a humora?

13:25

Ma ebédszünetben Danny hivatalos Rosenqvisthez pályaválasztási tanácsadásra, így amíg az alig karnyújtásnyi széles irodában van, hogy megerősítést nyerjen terve, miszerint átlagos tanulmányi eredménye ellenére nagymenő sebész lesz, Ajita és én megragadjuk a lehetőséget, hogy kibeszéljük az utóbbi időben tapasztalt furcsa viselkedését.

[Oké, szóval most, mivel az eredeti naplójegyzeteimből könyvet csinálok, gondolom, mindent nagy részletességgel kellene megmagyaráznom, hogy az olvasóim maguk elé tudják képzelni a jelenetet, de éppen egy iskolai menzán vagyunk – mindenki tudja, milyen egy iskolai menza; ha te esetleg nem tudnád, nem hiszem, hogy az én dologom ezen ismerete-

idet pótolni. Annyit elmondok, hogy nagy a zsvaj, a nyüzsgés és az egész helyiségnek olyan szaga van, mint a háromnapos mikrózott sajtnak.]

Ajita beleharap vegán hot dogjába, és nagyon átható tekintettel néz rám.

– Ki kell mondanom, akármi is lesz. Szóval tudom, hogy nem fog tetszeni és nem fogsz egyetérteni velem, mert eleve nem bízol a meglátásaimban, de szerintem egészen egyértelmű, hogy mi történik.

– Igazán?

Annyi csípős mustárt tettem a hot dogomra, hogy egy kisebb ló felfordulna tőle. A szaga is csípős, marja az orromat.

– A mi barátunk elég rendesen beléd zúgott. Friss szerelmi bezsongás. És ettől egy kicsit kibillent az egyensúlyából, mert vagy egymillió éve ismer téged, de most kezd kialakulni benne A Nagy Érzés, és nem világos, hogy mi lesz belőle.

Ezen egy kicsit gondolkodom.

– Szóval ezért vesz nekem különböző italokat és meglepetés-pulóvereket, és mutat olyan személyiségvonásokat, amik iránt korábban rendkívüli undort mutatott? Azt reméli, hogy viszonzásul valahogy én is beleszeretek?

A pulóver puha macskaként az ölemben hever, de valahányszor ránézek, elfog a büntudat. Danny és én *Harry Potter*-filmeket néztünk, valahányszor átmentem hozzájuk ottalvós estékre. Ajita felsős korunkban lépett be a baráti kötelékbe, és akkoriban csak Danny meg én küzdöttünk a világ ellen. És a *Harry Potter* volt a mi saját világunk. Amikor csak tehattük, a Roxfortba menekültünk.

– Nézd, én sosem mondtam, hogy lenne taktikai érzéke – mondja Ajita teli szájjal. Kiflicafatok repülnek szanaszét, ahogy beszél. Micsoda élvezet! Bárcsak lenne nálam valami esernyő-vagy pajzsszerű tárgy. – Szóval szerintem egy kicsit bajban van a szerelmi szakosztály.

Mielőtt a helyzet iránti teljes undoromat és rémületemet kifejezhetném, Ajita mellé telepszik egy rendkívül magas lány, akit nem ismerek. Ismerősen mosolyog. Örült göndör vörösesbarna haja van, és fehér arcán szeplők virítanak.

– Szia, Ajita! – köszön vidáman. – Szia, Izzy!

Hogy mi van?

– Iz, ő itt Carlie – mutatja be Ajita; hirtelen nagyon célzatosan nézegeti hot dogjának feldúlt romjait. Csak feltételezni tudom, hogy a szégyenkezésnek eme kifejezése úgy fordítható le, hogy: „Nagyon sajnálom, drága Izzy, hogy olyanok is vannak az életemben, akiket te nem ismeresz, mert megérttem, milyen durva és udvariatlan dolog ez, tekintve, hogy elvileg te meg én a legjobb barátnők vagyunk, és megígérem, hogy igyekszem jobb barátnőd lenni a jövőben, olyan, aki minden más barátsági fejlemény során téged tart a legfontosabbnak, és ha ez a helyzet változna, legyek az örökkévalóságig arra kárhóztatva, hogy földrajzórákon, azaz a pokolban szenvedjek.”

Szóval valami ilyesmi.

De tényleg: Mi a franc? Ajita és én minden apró dologról beszámolunk egymásnak, ami velünk történik, ide sorolva többek között a bélmozgásokat, a csalódást jelentő ételeket, a testünkön talált új és rémisztően hosszúra nőtt szőrszálakat is. Ezért teljességgel valószínűtlen, hogy titokzatosan magas és szép embereket ismer, és róluk elfelejt tájékoztatni engem.

[A helyzetet közelebbről megvizsgálva lehetséges, hogy barátnő-féltékenységekben szenvedek.]

– Szia, Carlie! – sikerül kimondanom végre, amikor túlteszem magam a helyzet kimondhatatlan árulás-jellegén.

Carlie mosolyog. Egyenesre szabályozott fehér fogsor, rózsaszín ajkak.

– Örülök, hogy végre megismerhettelek.

VÉGRE????

Megismétlem a szót. Mi a franc?

– Ajita, várod már a teniszjátzmát? – kérdi, azzal salátát szúr a villájára, és hangosan ráharap. Tényleg salátát eszik. Nem viccelek. Igazi salátát. Nem gondoltam volna, hogy emberek tényleg esznek ilyet.

Rettenetes nevetethnékem támad ettől; annyira, hogy hisztérikusan igyekszem visszafogni magam, és attól tartok, hogy nagy igyekezetemben sikerült egy kicsit gázosítanom.

Ajita és Carlie is úgy néz rám, mintha rohamom lenne. De nem győződnek meg arról, hogy nem vagyok közvetlen életveszélyben. Ezzel csak azt akarom mondani, hogy nem olyan emberek, akiket az ember maga körül akarna látni, ha tényleg egészségügyi vészhelyzet van.

Amikor végre letörlöm a könnyeimet, csak hebegni tudok.

– Ajita? Sport? Tenisz? Te biztosan új vagy itt.

– Tényleg új vagyok – feleli Carlie, egy szem koktélpáradicsmot a szájába tömve. Egy szem nyavalyás koktélpáradicsmot! El tudod ezt képzelni?!

Ajita köhécsel.

– Ööö... Iz, én... az a helyzet... Arra gondoltam, hogy kipróbálhatnám, milyen. Azt hiszem, eléggé élvezném a teniszt. Serena Williams játékát nézve elég jó dolog lehet. – Bátortalan mosoly. – Carlie az új csapatkapitány.

És akkor rendkívül furcsa pillanat következik. Mintha ott sem lennék, mintha a menzán levők sem lennének ott. Senki. Egyenesen egymásra néznek, csak egymást látják. [Ez így a felszínen nem tűnik furcsának, de gondolj csak bele. Milyen gyakran fordul elő, hogy nem csinálsz mást, csak a melletted ülő embert NÉZED, és egy szót sem szólsz hozzá? Ez a legtöbb helyzetben szükségtelenül feszült pillanat.]

Bekapom az utolsó falat hot dogot, és nyugtázom a tényt, hogy a legjobb barátnőm megváltozott, egy olyan lány lépett a helyébe, aki szeret sportolni, éppen sportolni(!), és én csak egy távoli emlék vagyok, miután megérkezett az életünkbe egy Victoria's Secret-modell, és hogy Ajitát kétségtelenül nem ér-

dekli az én szerény létezésem most, hogy van egy másik legjobb barátnője, akivel együtt lóghat.

Mindkét legjobb barátom olyan furcsán viselkedik, hogy alig ismerek rájuk. Mindig is azt hittem, hogy észre fogom venni, ha a földönkívüliek támadása a hozzám legközelebb állóknál kezdődik, de most már nem vagyok annyira biztos ebben.

Ez tényleg olyan mi a franc nap volt.

15:46

Egész délután eléggé nyugtalan vagyok, miután földcsuszamlásszerű változások következtek be az én szeretett baráti háromszögemben.

Először is nagyon, nagyon remélem, hogy Danny nem szeretett belém, mert én nem szerettem belé. Legalábbis így gondolom. Az a helyzet, hogy soha nem gondoltam rá másképpen, mint barátként. Ha az ember úgy nő fel, hogy egész életében ismert valakit, az a valaki inkább családtagnak, mint potenciális kérőnek tűnik. [Kérő? Mit képelek magamról? Azt, hogy valami békahercegek uralta varázslatos királyság hercegnője vagyok?]

Egyelőre azonban csak remélhetem, hogy ez valami félreértés volt, és Ajita nagyon nem jól értelmezi a jeleket. Lehet, hogy ezekkel az ajándékokkal azt akarja jelezni, hogy büszke rám a forгатókönyvek miatt. A mosolyai pedig azért vannak, mert végre kinő a duzzogó kamaszfiú-korszakából? A remény hal meg utoljára. Mert fogalmam sincs, hogyan viszonyulnék egy nem kívánt szerelmi szituációhoz. Hát nem ismer engem? Láttá, milyen fura vagyok? Pontosan ez a gond. Egyszerűen megvalósíthatatlan, hogy egy ilyen dilemmában lavírozzak úgy, hogy közben megőrizzem a méltóságomat.

És aztán itt van ez a Carlie/Ajita dolog. Nyilván tudom, hogy teljesen alaptalan és okszerűtlen dolog féltékenynek lennem, de önkéntelenül az vagyok. Azt hiszem, az embernek már

csak olyan a természete, hogy a legjobb barátnőjét a saját birtokterületének tekinti. Nem úgy, mint a kutyák, hogy körbe-pisiljük-és-a-szagunkkal-megjelöljük-a-magunkénak, hanem inkább amolyan gyerekes nem-osztom-meg-a-játékomat-mással módon. Igen, ez önző dolog. Igen, éretlen vagyok. De olyan elvetemült dolog, ha az ember monogám barátsággra vágyik? [Igen, ez nem méltó hozzám. Igen, ez nagyon helytelen.]

Akárhogy is, nagyon nagyra tartom, amikor a dolgok ugyanolyanok maradnak, szóval nem változnak. Mi erre a biológiai kifejezés? Homeosztázis. Ez vonatkozhat erre? Bárcsak a baráti körökre is vonatkozna!

16:32

Ó, de nincs minden veszve! Mrs. Crannon üzent, hogy tanítás után menjek be hozzá. A számítógépén számos 1920-as évekbeli paróka lóg, amiket a *Gatsby*-előadásunkra szerzett. Amikor belépek az ajtón, éppen ezeket a parókákat fésüli. Mármint egyszerre egyet. Mielőtt leülök a végzet Vasszűz jellegű kínzószékére, kávéval és tripla csokis sütivel kínál; ebből tudom, hogy megérezésem nem csalt, és Mrs. Crannon minden téren fantasztikus ember.

– Szóval... elolvastam a forgatókönyvedet – mondja. Kedves és barátságos.

Csupa ideg és stressz vagyok, a gyomrom mintha a seggem kíváncozna ki. [Tudom, hogy borzalmas ilyet mondani, de nyilván pontosan érted, mit értek ez alatt, és nem fogok bocsánatot kérni amiatt, hogy hangot adok egy érzésemnek.]

– Ó, tényleg?

Belekortyolok a kávéba; ezzel a mozdulattal azonnal harmadfokú égési sérüléseket szerzek, és próbálok ellenállni az erős késztetésnek, hogy kísérteties visítással, vadul hadonászva, köpködve, sütimorzás káoszt hagyva magam mögött kimekéljek a helyiségből.

Végre leteszi a parókát, és nagyon tanárosan az asztalra könyököl.

– Izzy, hidd el, nem csak azért mondom, mert az én diákom vagy és biztatni akarlak. Hihetetlen tehetséged van.

– Igazán?

Hibbantán vigyorgok, mint aki tényleg meghibbant.

– Igazán! Úgy terveztem, hogy tegnap éjjel csak az első tíz oldalt olvasom el, és írok neked pár megjegyzést, de belefeledkeztem, és éjfél is elmúlt már, mire befejeztem. És teljesen elfelejtettem jegyzetelni. Ennyire jó. Okos és vicces, és tényleg átsüt rajta a társadalmi érzékenységed. Nem éreztem, hogy egy középiskolás szövegét olvasom.

Cinikus énem azt súgja, hogy ebben azért egy kicsit túloz, de annyira örülök, hogy nem érdekel. Ragyogok.

– Köszönöm, Mrs. Crannon. Ez nagyon sokat jelent nekem.

– Örülök – feleli büszkén visszamosolyogva. – Gondolkodtam, mi lehetne a következő lépés. Nem vagy biztos abban, hogy egyetemre akarsz-e menni, ami teljesen rendben van, és még nem vagy abban a helyzetben, hogy nem fizetett gyakornoki állást vállalj. Ezzel sincsen semmi gond. De eszembe jutott néhány ötlet. Először is komolyan úgy gondolom, hogy ezt a forgatókönyvet el kell juttatnod valakihez, aki a szakmában dolgozik; ügynökhöz vagy producerhez.

Felsőhajtok.

– Értem. De az ügynökök és producerek nem fogadnak kéretlen forgatókönyvet. Már utánanézttem.

– Lehetséges – fejezi ki egyetértését Mrs. Crannon. – De rengeteg forgatókönyvíró verseny van; ezeknek a zsűritagjai éppen ilyen emberekből állnak: ügynökök, producerek, sztorifejlesztők, akik új tehetségeket keresnek. Ebédidőben végeztem egy kis kutatást, és éppen van egy elég régi és neves verseny Los Angelesben. Kifejezetten fiatal íróknak szól. Nagyon fejlesztés- és képzésközpontú, szóval, ahogy a fordulók között

továbbjutsz, rengeteg visszajelzést kapsz olyan emberektől, akik tényleg értik a szakmát; ha pedig bejutsz az utolsó körbe, az iparág legnagyobbjaival találkozatsz. És találd ki, mi a fődj!

Fejemet ingatom, alig hiszem el, amit hallok. Hogyhogy eddig nem értesültem erről? Ez olyan, mint egy álom.

– Teljes egetemi ösztöndíj!

Pislogok; azon gondolkodom, vajon jól hallottam-e.

– Tessék?

Egy weboldal kinyomtatott képernyőképét adja át nekem [ilyet csak öregek csinálnak], azon rajta van a versenyről szóló minden információ. A tetején vastag betűkkel a cím: FFF – Filmforgatókönyv Faktor.

Tekintetem azonban egyetlen sorra tapad:

Nevezési díj: \$50.

– Ez igazán nagyszerű, Mrs. Crannon, de... nem engedhetem meg magamnak. – Hangom színtelen, üres. – Úgy értem, a nevezési díjat. Soha nem kérném meg a nagymamámat, hogy ötven dolcsit adjon nekem erre. Az úgy tizenhét órai munka a büfé konyháján. [Említettem, hogy a matek nem az erősségem.]

– Gondoltam, hogy ezt mondd – felelte. Egy árnyalatnyi leereszkedő tónus sem volt a hangjában. És akkor megtörtént az elképzelhetetlen. Benyúlt a táskájába, elővette bőr pénztárcáját, és felém nyújtott egy ötvendolláros.

Döböntően nézem a bankjegyet a kezében.

– Mrs. Crannon, én... én ezt nem fogadhatom el. Nem. Nagyon, nagyon köszönöm, de nem. Nem fogadhatom el.

– De igen, Izzy. Szeretném, ha elfogadnád. Nemrégiben meghalt az apám, és hagyott rám egy kis pénzt. Ő is tanár volt. Angol irodalmat tanított. Örülne, ha tudná, hogy egy tehetséges fiatal, kreatív írónak segített megvalósítani az álmát.

Mrs. Crannon tunikája narancsszínű, rózsaszín és sárga virágos, de összefolynak a színek a szemem előtt, nem látok a kicsorduló könnyeimtől. Egy szűk baráti kör tagjaitól kapok

érzelmi támogatást, ha szükségem van rá; nem szoktam hozzá, hogy szinte idegenek ennyire higgyenek bennem. Ez egyszerűen nagyon megható.

– Nem is tudom, mit mondjak. Köszönöm. Nagyon köszönöm.

– Örülök, hogy segíthettem. Csak ne felejts el, ha már híres leszel. Rendben? – Mosolyog rám, és bekapcsolja ősrégi számítógépét, amiben még floppymeghajtó is van. – Most pedig töltsük ki együtt a jelentkezési lapot. Holnap lejár a határidő, szóval gyorsan kell lépniünk.

23:12

Ma este Danny és Ajita volt a társaságom (miután befejezte a teniszezést a MEGTESTESÜLT SÁTÁNNAL, azaz az illusztris Carlie-val), és sajnálatos módon az események fordulatai révén egyre valószínűbbnek tűnt, hogy elmélete megfelel a valóságnak, és Danny tényleg örülten szerelmes belém.

Ajitáéknál vagyunk az alagsorban, ami nagyobb, mint a mi lakásunk; snookerezünk és egy fura kanadai rögtönzömműsort nézünk, amit mind a hárman szeretünk. A beszélgetés az iskolai pletykákra terelődik, mint oly sokszor, és úgy alakul, hogy teljesen lazán és kedvesen megemlítem, hogy szerintem Carson Manning jó srác.

Danny döbbenet néz.

– Carson Manning?

Szájtátva bámul, vastagkeretes szemüvegét felnyomja az orrán, hogy lássa is a vörös golyót, amit akar lökni a lyukba. Szimpla barna haja elkezd göndörödni, amit kifejezetten utál.

– De Manning...

– Fekete? – csattan Ajita hangja. Elég agresszíven fejezi be az értetlen megjegyzést. Kék por lebeg körülötte, így kissé sátánias tónust kap. Jesszus, nagyon be tud vadulni, ami-

kor felhívja mások figyelmét a problémás baromságaikra. Ez a 609315. oka, hogy egyszerűen imádom.

– Nem... – visszakozik Danny gyorsan. – Csak... a napja nagy részét azzal tölti, hogy idiótának tettet magát azért, hogy ne vessenek rajta. Nem tudtam, hogy te az ostobaságra gerjedsz.

Próbálom megmagyarázni, hogy ha valakit jó srácnak tartunk, az nem jelent feltétlenül mély érzelmi elkötelezettséget, de Danny nagyon odavan és vissza. Ajita és én csak esszük a nachost, és nem veszünk tudomást lefittyedt ajkáról, és módszeresen tönkreverjük snookerben, idén már vagy hétmilliomodszor. Ajita nagyon belelendül, egyhuzamban négy golyót lök lyukba. Elégedetten sóhajtok fel. Bonyolult „első ütközés”-taktika szerint haladunk, amit még elsőéves korunkban fejlesztünk ki. Elkerülő taktikánk, úgy tűnik, működik, és Danny már majdnem kibeszéli magát az érzelmi válságból, amikor...

Ajita megszólal: – Izzy, hallottam ma egy pletykát.

Belöki az ötödiket. Danny kis híján gutaütést kap. Nehezen viseli a vereséget.

– Igen? Csak nem Carlie mesélte?

A kicsinyes passzív-agresszív hajlamom félretéve; igyekszem úgy viselkedni, mint akit nem érdekel. De Ajita tudja, hogy nagyon kíváncsi vagyok, és bár nem szeretek magába a konfliktusba bevonódni, egyszerűen muszáj tudnom mások drámáiról, különben spontán felrobbanok.

– Zachary Vaughan randira akar hívni téged.

Ekkor a szájüregemben lévő szénsavas ital nem túl elegáns módon az orromon távozik. Pezseg az agyam. Az már valami? Annak tűnik.

Fontos tudnod, hogy Vaughan mennyire megvetendő alak minden szinten. Jól néz ki, és ezt pontosan tudja; gazdag, és dicsekszik is vele és a jobboldali politikai beállítottságú apja olyan rasszista, hogy valószínűleg minden évben Martin Luther King-bábut éget.

Danny születésnapja a jövő hónapban van, és mivel az enyém általában nagyon visszafogott, ő mindig valami remek dolgot eszel ki. Nincs testvére, ezért a szüleinek nincs kifogása az ellen, hogy az ő születésnapján potyázzak. Tavaly paintballozni mentünk, előtte gokartozni.

– Arra gondoltam, hogy idén buborékfoci lehetne – mondja Danny, és már vagy ezredszer tolja fel a szemén a szemüveget. – Tudjátok, az, amikor felfújható labdába bújik az ember, és úgy próbál focizni, hogy közben egymásnak ütköznek, mint a dodzsemek. Nagyon klassz látvány. És ez az egyetlen sport, amiben talán hajlandó vagyok részt venni.

– Ó, az egészen fantasztikusnak hangzik! – lelkendezek. – Láttam pár YouTube-videót. Valamelyikünk biztosan szörnyű halált fog halni játék közben, de benne vagyok.

Ajita rázendít:

– Mivel nagy valószínűséggel én leszek az a személy, aki e szörnyű halált fogja halni, hajlandó vagyok feláldozni magam a csapatért.

Danny vigyorog.

– Tökéletes. És szerintem az öcséd is nagyon fogja élvezni.

Ajita öccse, Prajesh tizenhárom éves és remek atléta.

– Meghívnád őt is? – kérdi Ajita, azzal lehuppan a kanapéra. Mellé húzódok, közben Danny összeszedi a golyókat; gyakorolja, milyen az, ha az ember nem kétbalkezes. – Milyen kedves tőled! Biztosan nagyon élvezné.

– Persze, hogy élvezné – mondja Danny. A golyók csörögve gurulnak szét, ahogy tökéletes szögben találja el őket a fehér golyóval. Kettő is lyukba gurul. Elégedetten mosolyog. – Ha jól sejtem, per pillanat az iskolában elég nehéz időket él.

Ajita elkomorul.

– Igazán?

Osztom az aggodalmát. Prajesh olyan, mintha az öcsém volna.

Danny kissé visszakozik.

– Úgy értem, semmi komoly. Nem gondolom, hogy rászálltak volna vagy valami ilyesmi. De párszor láttam a folyosón; mindig egyedül volt, mint aki eltévedt. És tudom, milyen kissé fura, idétlen és mindenben ügyetlen tizenhárom éves fiúnak lenni. Szóval szívesen a szárnyaim alá veszem egy időre.

– Kösz. Nagyra értékelem – feleli Ajita mosolyogva, de a mosoly valahogy nem teljes. Látom rajta, hogy ez nagyon aggasztja. Szorosan összetartó nagy családja neki a világ közepe.

Hirtelen irigység tör rám. Váratlanul ér. Kis ideig azon gondolkodom, milyen lehet az, hogy ilyen sok embert kell szeretni, és ilyen sok emberrel kell törődni, de elhessegetem magamtól a gondolatot; ahogy mindig. Az önsajnálát nem az én stílusom.

[Ne olyan elhamarkodottan, ezzel a kijelentéssel, O’Neill. A legrosszabb még hátravan.]